

ת"פ 13630/09/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד רונן אדרי

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 13630-09-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' אדרי

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
המאשימה	ע"י ב"כ, עו"ד מעין דואק
נגד	רונן אדרי
הנאשם	ע"י ב"כ, עו"ד שירן ברגמן

גזר דין

הנאשם, כבן 42, הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

פרטי האירוע העומד בבסיס ההרשעה הובאו בהכרעת הדין, ואין צורך לחזור עליהם. די אם אזכיר כי המדובר באירוע מיום 28.6.13, שבו פרץ ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן, שעבד כמחלק עיתונים, לרקע דרישת הנאשם לקבל עותק נוסף של העיתון, חרף התנגדותו של המתלונן. הנאשם ניסה לחטוף עיתון נוסף מדוכן העיתונים, ודחף את המתלונן באזור הכתף, עד שנפל ארצה ונגרמו לו שבר ונפיחות ניכרת בכתף.

בהכרעת הדין דחיתי את טענת הנאשם לפיה פעל מתוך הגנה עצמית מול תוקפנותו של המתלונן, וקבעתי כי הכניס עצמו למצב הדברים בהתנהגותו הפסולה, וכי בכל מקרה, תגובתו להתנגדות המתלונן חרגה מכל פרופורציה. בתוך כך, התייחסתי גם לעובדת היותו של הנאשם בעל נכות ברגלו כתוצאה מתאונה, וקבעתי כי גם כשנלקח עניין זה בחשבון, לא ניתן להצדיק את מעשהו.

במהלך המשפט הסתבר כי המתלונן הוא ככל הנראה בעל מוגבלות, כמשמעותה בחוק הליכי חקירה והעדה, בעקבות תאונה קשה שעבר בילדותו, אך הוא העיד ונחקר בחקירה נגדית, על פי סדרי הדין הרגילים.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טען כי התנהגות הנאשם היתה בריונית, בייחוד לנוכח הוויכוח על עניין קל ערך. נטען כי למתלונן נגרם סבל רב, והוא נזקק לטיפול רפואי. כמו כן, הפנה ב"כ התביעה לבעייתיות האישיותית העולה מן התסקיר, ולהעדר האמפתיה של הנאשם כלפי המתלונן. התביעה סבורה כי המלצת התסקיר אינה מידתית ואינה מתיישבת עם ההתרשמות מן

הנאשם. לפי עמדת התביעה יש להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

מטעם הנאשם העיד לעונש מעסיקו, ותיאר אותו כעובד בעל רגישות ואחריות. הנאשם עובד כנהג הסעות בחברה המספקת שירותי אבטחה למתקן בטחוני. המעסיק הציג לבית המשפט טופס המשמש את החברה לצורך איתור מועמדים באינטרנט ובו נרשם כי תנאי להעסקה הוא עבר ללא דופי, לאור זאת טען כי הרשעה עלולה לפגוע בסיווג הביטחוני של הנאשם, ובעיסוקו.

ב"כ הנאשם עתר לביטול ההרשעה ולחילופין עתר להטלת מאסר על תנאי. לחילופי חילופין טען כי ככל שבית המשפט יראה לנכון לגזור עונש של מאסר בניגוד לעמדתו, אזי יש מקום להטיל עבודות שרות, זאת בשל הנסיבות הייחודיות של המקרה, אשר נגרם באופן ספונטני, ללא תכנון מראש. נטען כי העבירה לא בוצעה באמצעות כלי נשק חם או קר, ואין המדובר בתקיפה אכזרית במיוחד, אלא בדחיפה ומכה בלבד, אשר הובילו לתוצאה המצערת. היות שאין לנאשם כל עבר פלילי ולאור עדות המעסיק, נטען כי יש מקום לשקול ביטול ההרשעה. כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם לתסקיר, ממנו עולה כי הנאשם אדם נורמטיבי, בעל תפקוד תקין, ורמת הסיכון להישנות העבירה, נמוכה. נטען כי המתחם מגיע לכל היותר עד מספר חודשי מאסר בפועל, וכי שליחת הנאשם למאסר בפועל היא בלתי מידתית ותגרום פגיעה קשה לבני משפחתו.

הנאשם בדברו האחרון אמר שלא נתן מכת אגרוף למתלונן אלא רק הדף אותו, וחומרת מעשהו לא היתה כמו שנטען. כמו כן, טען כי נוכח לאחרונה לדעת שהמתלונן עובד ולא ראה שיש לו מגבלה בעבודה.

התסקיר

הנאשם נשוי ואב לארבעה, נכה בשיעור של 50% בעקבות תאונת דרכים משנת 1999, עובד כנהג בחברת הסעות המספקת שירותי הסעה לעובדי התעשייה האווירית. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות מלא בצה"ל.

אין לנאשם כל עבר פלילי.

ביחס לעבירה, הנאשם אינו נוטל אחריות, מטשטש ומצמצם את הנזק שהסב למתלונן וההתרשמות היא כי הוא בעל דפוסי נוקשים ונוטה להתפרץ בתוקפנות במצבי לחץ. גם כיום, הנאשם מחזיק בעמדה נוקשה לפיה היה קרבן להתנהגותו האלימה של המתלונן, כאשר בשל נכותו שלו חשש לאבד שיווי משקל ופעל לצורך הגנה עצמית. יחד עם זאת, ההתרשמות היא כי התנהגות אלימה אינה מאפיינת את הנאשם בשנים האחרונות, אלא הוא מצוי בסיכון להתנהגות שכזו במצבי דחק. ההערכה היא כי רמת הסיכון להישנות היא נמוכה, וכן חומרת האלימות הצפויה ממנה, היא ברמה נמוכה. שירות המבחן היה סבור כי השתלבות בטיפול היתה יכולה לסייע לנאשם, אך הוא שולל נזקקות לפיכך, ההמלצה היא להטיל של"צ בהיקף של 180 שעות ופיצוי כספי למתלונן.

בשאלת ההרשעה נכתב בתסקיר כי הנאשם טען שהרשעה עלולה להביא לפיטוריו, כיוון שעובד עם מפעל ביטחוני. ואולם, לנוכח חומרת העבירה והעדר נטילת אחריות, לא ממליץ שרות המבחן על ביטול ההרשעה.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתה של העבירה בה הורשע הנאשם, אשר פגעה בערך העליון של קדושת החיים ושלמות הגוף, כל זאת בשל סכסוך של מה בכך.

פעמים רבות התייחס בית המשפט העליון לתופעה הקשה של פתרון סכסוכים של מה בכך באמצעות נקיטת אלימות. בע"פ 7879/09 מד"י נ' פלוני (3.8.10) אמר בית המשפט העליון:

תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005)... "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בנבו], 10.11.2009)).

ואמנם, בגין העבירה של חבלה חמורה הטיל בית המשפט העליון עונשי מאסר בפועל, במקרים החמורים (ע"פ 4891/12 מור נ' מד"י (5.11.12); ע"פ 379/15 לוי נ' מד"י (26.7.15)). יחד עם זאת, פעמים רבות ראו בתי המשפט להסתפק בהטלת עונשים של מאסר בעבודות שרות, בגין העבירה של חבלה חמורה, וזאת גם כשנגרמו שברים שהצריכו טיפול רפואי משמעותי (ע"פ 42429-02-15 אטיאס נ' מד"י (5.7.15); ת.פ. 43927-09-13 מד"י נ' מלינטה (19.11.14); ת.פ. 49635-07-11 מד"י נ' לולברט (12.1.14); עפ"ג 27466-05-14 קיפור נ' מד"י (10.7.14); ת.פ. 47277-03-10 מד"י נ' אשטילו (14.11.12); ת.פ. 23362-07-13 מד"י נ' לאשין (13.11.14)).

במקרים שבהם דובר בנסיבות מקלות במיוחד, הסתפקו בתי המשפט פעמים רבות, בעונש שלא כלל רכיב של מאסר:

בעפ"ג 2933-09-14 אדרי נ' מד"י (9.11.14) הורשע הנאשם בכך שגרם למתלונן חבלה חמורה בכך שבמהלך תגרה בסופרמרקט, חבט בו וגרם לו שבר בארובת העין. בבית המשפט קמא הוטלו 3 חודשי עבודות שרות, אך בערכאת הערעור, הוקל העונש והוטלו 300 שעות של"צ ומאסר על תנאי.

בת.פ. 409192/05 מד"י נ' מליגין (10.7.07) הורשע הנאשם בכך שבמהלך ניסיון לגבות חוב מידי המתלונן ביחד עם אחר, תקפו את המתלונן במכות ובעיטות ונגרמו לו שברים בצלעות וכן חבלות נוספות. הנאשם כבן 50 ללא כל עבר פלילי. עלה בדיון כי בעניינו של השותף לעבירות הוגש כתב אישום מקביל חמור יותר, והוטלו עונשים של מאסר על תנאי של"צ ופיצוי. לפיכך הוטלו על הנאשם מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

בת.פ. 19280-11-10 מד"י נ' א'מ' (19.12.13) הורשע הנאשם בכך שתקף את בת זוגו, והוציאה מן הבית תוך משיכה בידה, כך שנפלה מעבר לדלת ונשברה ידה. לנאשם אין כל עבר פלילי, וטען כי לא היתה לו כוונה לגרום לחבלה החמורה. בית המשפט דחה את העתירה להימנע מהרשעה והטיל עונשים של מאסר על תנאי קנס ופיצוי.

בת.פ. 4311-07 מד"י נ' רז (20.11.12) הורשעה הנאשמת לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של חבלה חמורה, בכך שתקפה אשה אחרת במועדון בכך ששפכה עליה כוס מים, משכה בשערה ושברה כוס על ראשה, כך שנגרם פצע באורך 3 ס"מ. לנאשמת אין כל עבר פלילי. התביעה עתרה להטלת מאסר בעבודות שרות, אך בית המשפט מצא לנכון להסתפק במאסר על תנאי, של"צ, קנס ופיצוי.

בת.פ 1267-09 מד"י נ' פלוני (3.7.13) הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של חבלה חמורה בכך שנתן למתלון אגרוף בפניו, אשר גרם לשבר באף. הנאשם לא הביע חרטה וטען להגנה עצמית. אין לנאשם כל עבר פלילי והוא בעל משפחה. בית המשפט התחשב בכך שהמדובר במכה יחידה המעמידה את המעשה באור שאינו מן החמורים. על כן הוטלו מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

יוצא אפוא, כי יש חשיבות רבה עד מאד לנסיבות ביצוע העבירה.

בענייננו, הנאשם התעמת עם המתלון שעבד כמחלק עיתונים, בשל גחמה רגעית, כשדרש לקבל לידי עותק נוסף של העיתון, ולא שעה אל המתלון שהתנגד לדבר בכל תוקף. הנאשם נאבק עם המתלון במשיכות של העיתון מתוך ערימת העיתונים ובשלב מסוים, דחף אותו עד שנפל ארצה, ונגרם שבר בכתפו.

הנאשם טען כי פעל מתוך הגנה עצמית בנסותו להדוף את המתלון, ומתוך הצורך להתגונן לנוכח נכותו הפוגעת ביציבותו. ואולם, בהכרעת הדין קבעתי כי משהכניס עצמו למצב זה בהתנהגותו הפסולה, לא יוכל לחסות תחת כנפי ההגנה. מעבר לכך, התרשמתי כי לנאשם היתה עדיפות של ממש על המתלון שהוא צנום במיוחד, ונמוך מן הנאשם באופן משמעותי.

המתלון שהוא בעל מוגבלות כמפורט בהכרעת הדין, העיד על הייסורים שעבר בעקבות האירוע:

ת. ...נתן לי בוקס עם היד ודחף אותי בחוזקה ואני נפלתי. אחר כך הייתי ממש מרוסק על הרצפה ולא יכולתי לקום, ממש מרוסק.

ש. למה לקום, מאיפה לקום.

ת. לקום תוך כדי שנפלתי, לא יכולתי לקום, נפלתי על הרצפה, תוך כדי אנשים אמרו לו מה אתה עושה, שמעתי רשרושים "מה אתה עושה?" שהוא התנהג אלי ככה, "הוא נכה", אחר כך הגיע אמבולנס ולא יכולתי לקום, היד שלי התפתלת מכאבים כי לא יכולתי לקום, הרגשתי שיש לי משהו ביד, ממש מרוסק, אחר כך הגיע אמבולנס ואמרו אנשים. אנשים לפני האמבולנס ניסו להרים אותי ולא יכולתי לזוז בכלל, לקחו אותי באמבולנס שאלו אותי כל מיני שאלות, הם באו עם אלונקה ולקחו אותי. כתוצאה מזה, היה לי שבר בכתף. שבר לא קל שכתוצאה מזה לקחתי חופש מהעבודה, הייתי צריך להעדר מהעבודה חודש ימים וסבלתי נורא מכאבים ולא יכולתי לישון בלילות. אחרי ששחררתי, מסרתי עדות ביום ראשון במשטרה, לפני זה לא יכולתי, אני שומר שבת, זה היה יום שישי. אני ממש סבלתי אחרי זה באזור של הכתף אי אפשר לשים גבס אז שמו לי מתלה והיה לי קשה להתלבש, לא יכולתי בכלל, הייתי ביית הרבה זמן, אמרו שאין צורך לאשפז אותי. אז אחרי המקרה שהחלימה קצת, עשו לי פיזיותרפיה בקופ"ח. לאט לאט השתקמתי, זה היה נורא, כל התקופה הזו, זה היה בקיץ.

מצד שני, אני רואה לנכון להתחשב בכך שהאירוע לא היה מתוכנן מראש, אלא המדובר בהסתבכות של רגע, באופן ספונטני, ובשל עניין פעוט ומיותר. לא ניתן להתעלם מכך שהחבלה החמורה נגרמה איכשהו, כתוצאה מדחיפה יחידה שביצע הנאשם כלפי המתלון, ובכך שונה מקרה זה ממקרים אחרים שבהם דובר במי שהפליאו מכותיהם בקרבנם, תוך שימוש בחפצים. אני סבורה כי בנקודה זו יש משקל לקולא, לנסיבות העבירה, מבחינת מידת אשמו של הנאשם, בהתאם להוראת סעיף 40ב' לחוק העונשין.

לבסוף, אני רואה לנכון לייחס משקל מסוים לנכותו של הנאשם, העומדת על שיעור של 50%. הגם שלא היה בעניין זה

כדי לבסס הגנה עצמית ולהצדיק את התנהגותו, אצא מתוך ההנחה לפיה הנאשם חש חוסר יציבות מסוים בעת שיזם את העימות עם המתלונן, וכשהצטרף לכך אי וויסות של כעסו כלפי המתלונן, דחף אותו והפילו ארצה.

במכלול הנסיבות, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את העבירה נע בין עונש הצופה פני עתיד בצירוף ענישה כספית ושל"צ, ועד מאסר בפועל למשך מספר חודשים.

שאלת ההרשעה

ב"כ הנאשם עתר לביטול ההרשעה, אך ציין כי הוא מודע למדיניות הענישה הנוהגת. לתמיכה בבקשה הגיש את גזר הדין מת.פ (מחוזי י-ם) 2086/06 מד"י נ' מימון (5.9.07). לצערי לא אוכל ללמוד מהחלטה יחידה זו, שעניינה היה בנאשם שהיה באותה עת קטין כבן 17.

הנאשם הביא לעדות מטעמו את מעסיקו, אשר הציג תדפיס של "טופס משרה" שלטענתו משמש את מקום העבודה לצורך איתור עובדים, ושם נרשם כי אחת הדרישות היא: עבר פלילי ללא דופי. לדבריו, הרשעה עלולה לפגוע בסיווג הביטחוני של הנאשם וזה יגרום לו בעיה.

לאחר ששמעתי את הטיעונים ועיינתי בטופס הנ"ל, באתי לידי מסקנה כי אין די באלה על מנת להצדיק הימנעות מהרשעה בענייננו, מכמה טעמים.

ראשית, חומרת העבירה מחייבת לדעתי את הרשעת הנאשם. פסיקת בית המשפט העליון נקטה עמדה בלתי מתפשרת בנוגע לשאלת ההרשעה בעבירות אלימות, אף במקרים קלים מזה שלפניי. בעניין זה נאמר ברע"פ 5500/12 בבתי נ' מד"י (3.9.12):

המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אחד מאותם מקרים חריגים שבהם יש מקום לסטות מהלכה זו. על אף אורח חייו הנורמטיבי טרם ולאחר העבירה, המבקש הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר מהן עולה כי נהג באלימות חמורה, ללא התגרות פיזית מצד המתלונן, במהלך משחק ספורטיבי שגרתי. כפי שציין בית המשפט המחוזי, אלימות שכזו הינה תופעה שיש למגרה ואין להתייחס אליה בסלחנות. לאור כל זאת, מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט המחוזי, לפיה אין להימנע במקרה זה מהרשעה, על אף הנסיבות האישיות של המבקש.

דברים דומים נאמרו לאחרונה ברע"פ 3589/14 לוזון נ' מד"י (10.6.14), שם דובר בגרימת תזוזה של שן קדמית, שהיא פגיעה שאינה עולה בחומרתה על זו שלפניי.

שנית, אני סבורה כי הנאשם לא הוכיח ברף ההוכחה הנדרש כי אמנם תיגרם לו פגיעה קונקרטית באם יורשע. הטופס שהוגש מטעם הנאשם הוא סתמי וגנרי, ואינו עוסק בעניינו הקונקרטי. מעבר לכך, לא ברור באילו משרות המדובר, והאם יש רלוונטיות לגבי מי שכבר מועסק במשך שנים. בשום אופן לא עולה מן הטופס כי הנאשם לא יוכל להמשיך בעבודתו.

שלישית, הנאשם לא נטל אחריות לעבירה, ועד היום הוא משוכנע כי נהג כדין מתוך הגנה עצמית. גם בפני שרות המבחן חזר על עמדתו זו. מעבר לכך, הנאשם לא הצליח לגייס ולו מעט אמפטיה כלפי המתלונן, לא בפני שרות המבחן ולא

במהלך המשפט. גם בדברו האחרון היה עסוק בפגיעה שתיגרם לו, ולא התייחס אל המתלונן.
רביעית, שירות המבחן לא המליץ להימנע מהרשעה בעניינו של הנאשם, אלא להיפך.
לדעתי מכלול הנסיבות הללו אינן מאפשרות לבטל את ההרשעה, על כן אני דוחה את הבקשה.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם הוא בעל משפחה, ואין לו כל עבר פלילי. כמו כן, הנאשם הוא בעל נכות בשיעור של 50%, כתוצאה מפגיעה ברגלו בתאונת דרכים בשנת 1999, אשר במהלך השנים הקשתה עליו. שיקולים אלה ילקחו בחשבון לקולא.

מצד שני, הנאשם לא נטל אחריות לעבירה עד היום, והוא עדיין משוכנע בצדקתו. יתרה מזו, הנאשם אף לא מגלה שום אמפטיה כלפי המתלונן, הוא עסוק בחששו מפני תוצאת ההליך הפלילי, ותפיסותיו נוקשות. התייחסותו זו מעוררת תמיהה קשה, ואף הסתייגות, בייחוד שעה שהמתלונן הוא אדם בעל מוגבלות.

גם בדברו האחרון היה הנאשם מרוכז בעצמו ולא מצא לנכון להביע התייחסות כלשהי אל המתלונן, אלא להיפך, הוא שב וציין כי ראה שהמתלונן עובד כיום ואין לו לדעתו כל מגבלה.

בסופו של יום, אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם עונש שיהלום את חומרת העבירה במסגרת המתחם שקבעתי.

אלמלא היה הנאשם בעל נכות, הייתי סבורה כי יש מקום להטיל עליו עונש של מאסר בעבודות שרות. ואולם, בשל נכותו, ובשים לב לעובדה שהעבירה התמצתה בדחיפה יחידה של המתלונן אשר גרמה לנפילתו, יש בדעתי להקל על הנאשם, במסגרת המתחם.

אשר על כן, אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יבצע את העבירה בה הורשע.
- ב. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות אחרות כלפי הגוף.
- ג. של"צ בהיקף של 180 שעות, בספריית בלפר ברמלה, בפיקוח שרות המבחן.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 7,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.8.16.
- ה. קנס כספי בסך 500 ₪, או יום אחד מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשע"ו, 04 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.

